

Kék zafír

TÜZES LÓ

DOROS JUDIT

Tanácsstalannak tűnhettem a zsúfolt megállóban, és nemcsak annak tűnhettem, az voltam valóban.

Budapest nekem még ma is egy nagy pókháló, aminek egyes fő vonalait primán átlátom, és azon magabiztosan közlekedek autóval, metróval vagy épp gyalog. De ha ebből az ismerős rendszerből kiesik egy szelet, akkor szétszaladnak a fonalak, miként a pókháló gyönyörű szerkezete is megbomlik, ha nem egy légy, hanem egy kisebb madár repüli keresztül. S hiába fonja újra, javítja ki a légies építőmester, a ritmus megtörik, a mű sosem lesz már tökéletes.

A tagbaszakadt férfi talán láthatta, miként foszlott szét az én jól felépített pókhálóm a metrópótló buszok sűrűjében egy feltúrt tér közepén, ahol hirtelen azt sem tudtam eldönteni, merre van a jobb meg a bal. Úgy jött oda mellém, mintha egy fészekből kiesett fecskéfiókat kellene a helyére tennie, óvatosan,

nehogy megijedjen, s a szárnya törjön hirtelen. Kérdés nélkül mutatta, merre kell elindulni az ideiglenes megállók felé, átszökellve néhány betontörmelék-halmon, kikerülve széthányt sörös dobozokat, padon alvó embereket.

Megtaláltam volna persze magamtól is a buszomat, s már bánni kezdtem, hogy az arcomra így kiült a csüggedés, vagy inkább a vágyakozás a csendes, ismert és otthonos kis világom után. Láttam a szemén, hogy a segítség nem lesz ingyen. Társak lettünk hirtelen a bajban, ő a megmentő, én a megmentett, ilyenkor szenttelenül arrébb lépni, szó nélkül odébbállni nem lehet.

Srí Lankán volt ilyen füledd, páras meleg, mondta ő váratlanul, mire önkéntelenül végigmértem: nem olyannak tűnt, mint aki rendszeresen ott nyaral. Nem is nyaralt, építkezésen dolgozott, szállodát meg hidat emeltek ott, nehéz kétkezi munka volt, de megfizették jól. Nem úgy, mint a helyieket, akik ugyanolyan keményen dolgoztak, de a külföldiek bérének csak a töredékét kapták, talán ha ötven-száz

dollárnak megfelelő összeget egy egész hónapra. Mégis boldognak tűntek, teát ittak, rizst és curryt ettek meg rengeteg gyümölcsöt, nagy álmokat nem kergettek, élvezték, amit a jelen adott. Ő is ott volt a legboldogabb, költenie alig kellett, az utazást és a szállást a cég fizette, annyi pénze maradt, hogy marokszám vehette volna a kék zafírt az asszonynak, aki Beregszászon maradt. Úgy volt, később utána jön, itt Budapesten telepednek le, kicsi lakást vesznek a Srí Lanka-i fizetésből, és később majd nagyobbat, ha jönnek a gyerekek, s talán egy jó kocsit is, alig használtat, hisz elvileg futotta rá. Az „ügyváltból” végül semmi sem lett, az asszonyt elszerette egy ukrán gyári munkás, Kijevbe költöztek, ott élnek ma is. Az ő közös álmukból egy budapesti, külvárosi kis garzon maradt, három átszállással lehet odajutni, agglagénylakás. Egyetlen éke egy elefántcsont borítású törékeny kis pipereasztal, faragott tündérrózsaszabozorral a tetején. Az egyik szirma felnyitható, titkos kis rekeszt rejt: hatalmas kék zafírköves gyűrű van benne, háromhavi fizetése ment rá; de amikor vette, nem bánta, akkor úgy gondolta, minden pénzt megér.

Ilyenkor
szenttele-
nül arrébb
lépni,
szó nélkül
odébb-
állni
nem lehet